

ВЛАДИМИР МИХАНОВСКИ

НАЙ-ПОСЛЕДНОТО

ИЗПИТАНИЕ

Превод от руски: Александра Каназирска, 1980

chitanka.info

Авторитетна комисия приемаше в киберкомпанията „Уестърн“ току-що завършения УЕМ — Универсален Електронен мозък...

„УЕМ е най-високият връх на техническата мисъл“ — крещяха вестниците, пипнали солидна сумичка за реклами. — „УЕМ решава за по-малко от минута всяка логическа задача“ — твърдяха привличащи окото заглавия. А един влиятелен вестник беше напечатал през цялата първа страница с огромни букви: „УЕМ Е ЧУДО НА ЧУДЕСАТА!“. „УЕМ може всичко — се казваше в статията. — Да добива стомана, да възпитава деца, да проектира курса на космически кораб. Побързайте да се снабдите с този незаменим електронен приятел“ — заключаваше вестникът...

Към края на изпитанията изобретателността на комисията се изчерпа. Всичко вървеше като по масло, докато...

На края на масата, около която седеше комисията, се беше настанил суховатичък старик в строг смокинг. Той сякаш дремеше под монотонните въпроси и не по-малко монотонните отговори на електронното чудо.

— Няма ли други въпроси към обекта? — запита накрая председателят. — Разрешете ми тогава да сметна, че...

— Една минутка — прекъсна го старчето, което внезапно се разбуди. — Аз имам още един тест за УЕМ. Дреболия.

Директорът на „Уестърн“, който седеше до председателя, се намръщи. Могъщата компания отдавна си имаше сметки с този зядливец, затова сега не без основание очакваше от страна на противника някаква неочеквана пакост.

— Моля — намръщено разреши председателят.

— Благодаря ви — церемониално се поклони старчето. — Моята задача е пределно проста. Формулира се така: на кухненската маса стои празен чайник. Има също готварска печка, дърва и кибрит. Въпросът ми е: как трябва да се построи логическата схема, по която може да заври водата за чай.

Монументалното съоръжение, блъскащо от никел и плексиглас, се извисяваше като непревземаем бастион пред подиума, на който се беше разположила комисията.

След въпроса на старика вътре в бастиона нещо презрително забръмча, замигаха разноцветни лампички, после безстрастен глас, идващ от недрата на съоръжението, отчетливо отговори:

— Алгоритъмът на решението на задачата е: взема се чайникът от масата, напълва се с вода, поставя се върху плочата на готварската печка. После в нея се поставят дървата и се разгарят с помощта на дадените кибритени клечки...

— Великолепно! — възхитиха се членовете на комисията и хвърлиха тържествуващи погледи към старчeto.

— Тогава позволете ми още един въпрос — кратко рече старчето.

— Нека видоизменим условията. Чайникът вече е напълнен с вода и стои върху печката. Дървата вече са поставени в нея. Задачата е същата: да кипне водата.

Бастионът тревожно забръмча, нещо в него прощрака, закашля се, захриптя и след като изминаха петдесет и четири секунди, гласът, в който към предишната безстрастност се прокрадваха нотки на скрита гордост, съобщи решението:

— Чайникът се снема от печката, водата от него се излива и той се поставя върху масата. После се изваждат дървата от печката, а използваните кибритени клечки се поставят обратно в кутийката. По този начин опростяваме дадената задача, свеждайки я до предишната, решението на която е известно: взема се чайникът от масата, напълва се с вода, поставя се върху печката...

Бастионът замълкна.

— Нямам повече въпроси към УЕМ — още по-кратко произнесе старчето. В погледа, с който обгърна членовете на комисията, святкаше тържество.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 38/1980 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.